

Szent Miklós Ablaka

A Hosszúhetényi Szent Miklós Plébánia hírlevele

2022. nyár

"A közösség valahová tartozás és nyitottság, ugyanakkor szeretet is minden ember iránt. Más szóval úgy is mondhatnánk, hogy a közösséget ez a három tényező határozza meg: minden embert szeretni, egymással szorosan összetartozni, és megélni a küldetésünket."

(Jean Vanier: A közösség c. könyvéből)

Nyári lapunkban a közösségekre, a közösségekben rejlő értékekre irányítjuk az olvasó figyelmét. Mindannyian sokféle közösségnek vagyunk a tagjai, de egyáltalán nem mindegy, milyen lelkülettel veszünk részt azok életében.

Az idei tanév végét is hálaadó szentmisével zártuk. Gondoljunk csak bele, hogy mennyi kisebb-nagyobb közösség összehangolt munkája révén tudtuk megvalósítani a kitűzött célokat! Köszönetet mondtunk a Jóistennek, hogy végig tudtuk járni ezt az utat. Hálát adtunk a gyermekeinkért, akik igyekeztek az előttük álló feladataikat teljesíteni, a szülőkért, családokért, akik szerető támogatással bíztatták őket a tanulásban, simították el az alkalmanként felcsapó hullámokat.

A szentmisét a Hosszúhetényi Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola élő és meghalt dolgozóira ajánlottuk fel, megköszönve áldozatos munkájukat, hogy végig gyermekeink mellett álltak, szerető odafordulással tanították őket. Zsolt atyával imádkoztunk azért, hogy továbbra is örömeiket leljék a rájuk bízott gyermekek nevelésében.

A nyár a pihenés ideje. Szánjunk időt magunkra is! Gyűjtsünk erőt, újuljunk meg, tárjuk fel a mélyebben rejlő talentumainkat is! Engedjük, hogy ezek is bontakozzanak, élővé váljanak, hogy építeni tudjuk közösségeinket, mélyebben megélni szeretetkapcsolatainkat, felelősegteljesebben végezni küldetésünket!

Lieberné Éliás Ágnes

Közösségi tér = egymást kedvelő emberek találkozási helye

Krisztus nyilvános működésének kezdetén embereket gyűjtött maga köré, és közösséget alkotott velük, az apostolokkal. Belefogott valamibe és tudta, hogy ahhoz közösségre van szüksége. De nem csak a célok megvalósításához, hanem emberségünk kiteljesedéséhez, egészséges szocializációnkhoz is közösség kell. Önmagunkat jórészt a környezetünk visszajelzéseiből ismerjük meg. Ha ezek őszinték, akkor építenek, formálnak bennünket, ha érdekeztetnek, vagy egyszerűen csak hamisak, akkor deformálnak. Tehát önmagunk megismeréséhez, és a közösen elérendő célok megvalósításához is közösségre van szükségünk.

Régen a közösségek természetes úton alakultak ki, hiszen az élethez, a túléléshez az emberek egymásra voltak utalva. A házépítéstől a vetésen át a terménybetakarításig, a születésnél és halálánál is együtt kellett működniük. Így az elvégzendő munkák során létrejött találkozások közösséggé fejlődtek. A családok, a szűkebb és tágabb rokonság, a szomszédok a felvég meg az alvég szorosabb vagy lazább, de kapcsolatban voltak. Régen nem a templom köré szerveződtek a közösségek, hanem a közösségek jártak a templomba.

Ma másképp van. A nagycsalád nem egy faluban él, az életfeltételek jobbra egyedül is megteremthetőek, ritkán, vagy nem szorulunk más segítségére, ha igen, akkor megfizetünk valakit. A munkahelyi közösségekbe egymástól távolabb élők érkeznek, a munkán kívül általában nincs kapcsolódási pont. Mindenki képes lekötni magát mással: TV, számítógép,

olvasás, sorozatnézés, barkácsolás, kertészkedés. Mindent tudunk egyedül csinálni, és így szép lassan egymás mellett élő egyedekké válunk, akik elveszítik a közösség előnyeit és erejét is. Hála Istennek, falunkban sok közösség működik, de kocsma már sajnos egy sincs. Ma a közösség-alkotáshoz tudatosság és erős elhatározás, türelem és állhatatosság kell. Tudnom kell, miért válok egy közösség tagjává, mit várok tőle, mit adok én hozzá. Erős elhatározás, mert ezer más dolgot is csinálhatnék helyette. Kitartás, mert éppen a külső kényszerítő körülmények hiányában könnyen ott-hagyhatom. Türelem kell hozzá, mert felgyorsult világunkban azt hisszük, hogy a közösségformálás is siettethető, de nem. Az emberi folyamatok lassúak maradtak. Ehhez is, és a társak elviseléséhez is türelemre van szükségünk, de éppen ez a szép benne. *A közösségben az egyes embert szeretjük, nem pedig elvont értelemben a közösséget: nem egy egészet, egy intézményt, vagy egy ideális életmódot. Az ember az, aki számít, az embert kell szeretni és elfogadni olyannak, amilyen és oly módon, hogy Isten terve szerint növekedjék és az élet forrásává váljék.*” (Jean Vanier)

A közösségnek méltó találkozási hely kell. A méltó nem azt jelenti, hogy drága vagy hivalkodó vagy felcicomázott hanem, hogy tiszta, szép. A szépség a letisztultságból ered. Most, hogy belevágtunk a templommal szemben álló, volt kántortanítói ház ismételt közösségi térré alakításához ez a cél lebeg a szemünk előtt. Ez a ház korábban is a közösséget szolgálta és több évtizedes „csipkerózsika álmából” most újraéled. Szolgálhatja a plébániához kapcsolódó, de az azon kívüli közösségeket is. Keresztelők,

elsőáldozások, bérnialások, házasságkötések utáni ünneplések, és temetések utáni torok helye is lehet. Kisebb konferenciák, megbeszélések, ballagás utáni családi összejövetelek tereként is szolgálhat. Továbbképzések, oktatások szervezhetők benne. Mind-mind az emberek és közösségeik fejlődését szolgálhatják.

Ehhez kérjük imáitokat, nehézségeitek felajánlását, támogatásokat. Hogyha az Isten is úgy akarja, akkor megvalósulhasson az egymást és Istent kedvelők találkozási helye, - a közösségi terünk.

A kántortanítói ház

Az 1900-as évek elején épült. A tőle északra álló – ma társasház – épülettel együtt a Hosszúhetényi Római Katolikus Iskola helyéül szolgált, elől kántortanítói lakással, hátul tan- majd később tornateremmel. A háború után államosították, majd magánkézbe került és végül a majd egy évtizede indult romaprogram keretében az Önkormányzat vásárolta meg. Az utóbbi években állaga jelentősen romlott, a

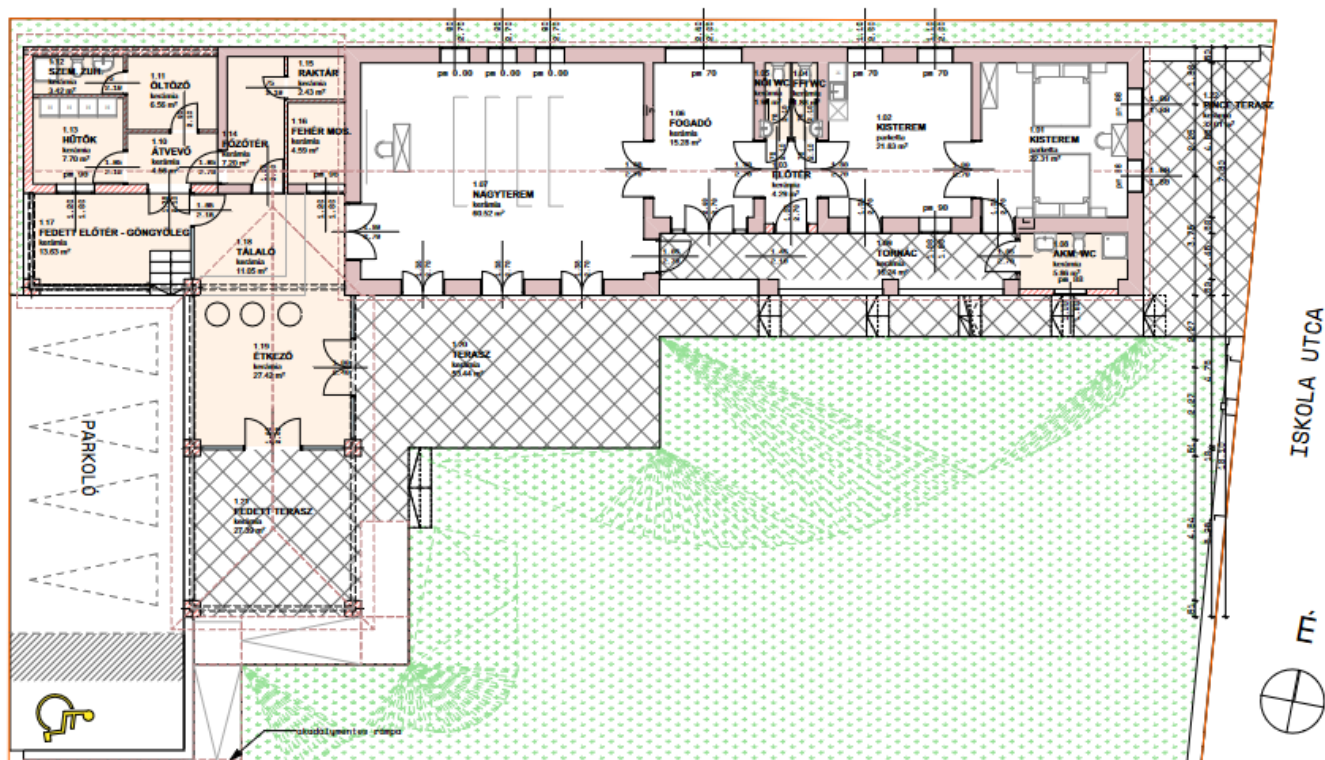
beázások miatt több helyen a mennyezet lehullott, a tornateremben egy egynégyszetméteres területen beszakadt.

A Magyar Falu program keretében az egyházközség által nyert pályázat lehetőséget biztosít a tervek elkészítésére és állagmegóvás elvégzésére. A továbblépés lehetőségei még nem láthatók tisztán, de bízva a közösség erejében reméljük a mielőbbi befejezést.

Herbert Tamás

- Miért élnek békében a buddhisták?
- Mert nem tudnak hajbakapni.

A hosszúhetényi közösségi ház alaprajza (Borbás Gábor terve)

A közösség szolgálatában

Nemes János 1893-ban született Szentkúton. 1912-ben tanítói oklevelet szerzett, majd a Hosszúhetényi Elemi Népiskolában kezdett tanítani. 1928-tól kántortanítóként, 1931-től az iskola igazgatójaként dolgozott egészen 1957-es nyugdíjazásáig.

Nemes János

Nem csak a gyerekek tanításával végzett kiváló munkát. Felismerte, hogy egy közösség életében, annak összetartásában, erejében milyen kulcsfontosságú szerepe van a régi hagyományoknak, népdaloknak, néptáncoknak, népszokásoknak. Idejét, energiáját nem kímélve azon volt, hogy ezeket összegyűjtse, hogy az utókor számára is fennmaradjon erőforrásként. Mindezt tette úgy, hogy közben valódi kapcsolatokat ápolt, az itt élőknek tartalmas programokat szervezett. Lépésről lépésre építette a közösséget.

Unokájával, Nemes Csabával - a Kőház Zrt. tulajdonos igazgatójával - beszélgettünk, nagyapjához fűződő gyerekkori emlékeiről, élményeiről.

Ha valaki hosszúhetényivel találkozom, a harmadik mondat után, de már az első sör közben megemlítem, hogy hosszúhetényi vagyok és kinek vagyok az unkája, mert büszkeséggel tölt el. Ha visszagondolok, hogy nekem mit jelent Hosszúhetény, egyrészt nagyapám lakhelyét, hogy itt volt negyven évig tanító, másrészt édesapám születési helyét és a gyerekkoromat. Múltkor felsétáltam az iskolakertbe, eszembe jutott, ahogy nagyapám bent tanított az iskolában. Én még nem voltam iskolás, de bementem az olajos padlós tanterembe, emlékszem a tintatartós osztálypadokra is, és emlékszem azokra az összejövetelekre, amelyek itt az iskolában, a paplakban voltak. Amikor esküvők voltak, mi gyerekek is kijöttünk ide a templomkertbe. Itt zajlott az élet. Egy központi hely volt ez. Beszélgetések voltak. Nem tudom, hogy a mai világban vannak-e ilyen összejövetelek.

Mitől voltak igazi közösségi összejövetelek ezek az alkalmak?

A közösségépítés nagyapám személyiségéből fakadt, de akkoriban egy iskolának nagyobb szerep jutott ebben, mint ma. Itt éltek az iskolában. Nagyapám maga volt az iskola. Az alsó tagozat egyetlen osztály volt. Már önmagában ez micsoda közösségteremtő erő.

Nem olyan pedagógus volt, aki csak tanított. Foglalkozott a közösséggel, összeírta a népszokásokat. Esténként elment az idősök házaiba, elénekeltette velük a dalaikat, lekottázta azokat. Összegyűjtötte Selma Jankó hosszúhetényi katonaszökevény,

betyár történetét. Hetek, hónapok mentek el ezzel.

„Te Selma Jankó!” – Negyven-ötven évvel ezelőtt így nevezték az idősebbek a rosszalkodó, csintalan gyermekeket. – Sokat hallottam a baranyáspincékről (iszalaggal befuttatott előteres pince), ahova a hosszúhetényiek ételmet helyeztek el, amit a betyárok éjjel elvittek.(...) Már fiatalkoromban (most 62 éves vagyok) érdeklődtem, – ki is volt tulajdonképpen ez a Selma Jankó. Az öregek meséltek s én a részletekben hallott elbeszélések alapján összeállítottam Selma Jankó... betyártörténetét.”

Részlet Nemes János írásából

Ahogy nagyapámról, a közösségteremtéséről gondolkodom, eszembe jut egy kedves emlék. Gyerekkoromban unokatestvéreimmel Hosszúhetényben töltöttük a nyarakat. Volt egy szőlőnk a Dömösben. Minden este elindultunk nagyapámmal gyalog oda. Egy ilyen út több óra volt. Nagyapám mindenkivel leállt beszélgetni. Vittünk ilyenkor egy fél demizson bort, amiből kapott a pap is, meg mindenki. Gyerekként bennem volt az az érzés, hogy majd én is szeretnék ilyen ember lenni, akit ilyen tisztelet övez. Általa ismertük meg a falut. Nekünk így lettek haverjaink. Városi gyerek voltam, nekem ez élmény volt.

*Gyöngyösbokrétások Nemes Jánossal
Budapesten a Városi Színház előtt*

Egy másik emlékem, hogy a fiatal néptáncosokkal nagyapám próbálta azt a botos táncot, ami a Tenkes kapitányában is szerepelt. A nagyapám koreografálta valójában az összes táncot. Néptánc-csoportot, a Gyöngyösbokrétát működtette. Ő szervezte teljes egészében, financiálisan, művészi részét hozzá téve. Színdarabokat is rendezett, amelyeket ő írt, ezek főleg táncokból, népdaléneklésekből álltak. Neki ez volt a világa. Tette ezt egészen addig, amíg az egészsége engedte. Öregkorára megvakult, élete utolsó éveit ágyban töltötte.

Milyen nagyapa volt Nemes János?

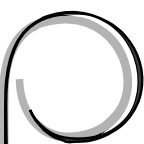
Mindent átszőtt az istenhite. Ez az oktatásban is jelen volt. Akkoriban nem volt a vallás kisebbségi dolog. Szigorú volt velünk, igazi pedagógus. Néha volt egy nyakleves, akkor még az is belefért. Nem volt bőbeszédű, de súlya volt a szavának. Egyenes volt, ahogy megmondta, az úgy volt. Mindig következetes volt. Én is ilyen vagyok. Amit megbeszélünk szóban, én ahhoz ugyanúgy tartom magam, mintha hét pecsétet szerződésben lenne leírva.

Nemes Csabát felkértük, hogy több évtizedes építőiparban szerzett tapasztalatával segítse nagyapja életterének újjáélesztését a mai közösségek számára.

Úgy jöttem ide tudván, hogy tele vagyunk munkával, nem tudjuk ezt a feladatot vállalni. Aztán gondolkodtam, hogy, de hát itt élt nagyapám. Felajánlom az egyházközségnek, hogy garantálom, hogy ez a munka meg fog valósulni. Ezzel is kifejezem a hálámat Hosszúhetény közösségének. Érzem, hogy itt a faluban őrzik az emléket.

Ha ez az épülő közösségi ház visszahozza azokat a régi összejöveteleket, lesz értelme a munkának.

Lieberné Éliás Ágnes

Ida néni 60 éve a pályán

A kezdetek

Azt későn döntöttem el, hogy zenetanár leszek, de azt, hogy gyerekekkel fogok foglalkozni, nagyon korán éreztem. Pedig legelőször varrónő szerettem volna lenni... Jól emlékszem, Fonyódon történt. A szüleim is tanárok voltak. Édesanyám gyerekfelügyeletet vállalt a balatoni táborban, hogy mi is elmehessünk az ikertestvéremmel. Akkor én ötödikes lehettem. Emlékszem az érzésre, amikor az alsósok körém gyűltek, boldog melegség fogott el, jó volt velük beszélgetni, velük foglalkozni. Akkor tudtam, hogy ez lesz az én pályám, csak azt nem tudtam, hogy melyik irányba induljak.

A szüleim is zongoráztak, és én is meg szerettem volna tanulni zenélni. Nagy sokára, negyedikes koromban íratlak be a zeneiskolába. Persze, én is abba akartam hagyni a zenélést kamasz koromban, mint oly sokan. Ekkor anyukám azt mondta, ha elkezdted, be kell fejezni. Az alapvizsgáig folytatnom kell, utána abbahagyhatom. Kirakta az órát, és napi 60 percet gyakorolnom kellett. Először csak vakaródtam, aztán azt mondtam magamnak, ha már itt kell ülnöm, akkor töltsen hasznosan az időt, így nekiláttam a gyakorlásnak. S láss csodát, jöttek a sikerek is. Közben pedig úgy megszerettem, hogy a zenetanulás minden ágában örömet leltem: a kamarazene, a zenetörténet, a szolfézs, később az összhangzattan... Egész nap a zeneiskolában lógtam, este hazaértem és nekiültem tanulni. Végül át is mentem a művészeti gimnáziumba.

Agócsi Laci bácsi, szeretett mesterünk, a gyakorló tanításon, az államvizsgámon odajött hozzám, és azt mondta: nem tudom, hova fog kerülni, de

magából jó tanár lesz. Ez a mondat sokszor adott erőt nekem a pályám során.

Sikerek, örömök, kudarcok és kihívások

Azért is választottam a zenetanítást, mert itt tudok alkalmazkodni a kicsi igényeihez. Egyesével vagy kiscsoportban egész más kontaktust lehet kialakítani a gyerekekkel. A gyerek a minden. És éppen általa érhetnek a kudarcok is. Amikor kimarad egy nagyon tehetséges gyerek, vagy nem tudom rábírní a gyakorlásra. Nekem ez a kudarc. És a sikerélmény is a gyereken keresztül érkezik. Például, mikor fölhív az újdonsült apuka: Ida néni, eljátszottam a kisfiamnak Bachot, amit tanított, és megnyugtatta!

Vagy mikor végre be tudtam cserkészni egy diákot, aki nem akart zongorázni. Mindent kitalált, hogy ne kelljen órára jönnie. Mondom neki, megnézzük a zongorát, egy kicsit megbillegeted. 20 perc után kérdezem: te, túlélted? Azt mondja, jó volt. És legközelebb már ő várt rám. Ez a legnagyobb siker, ha végül a gyerek megszereti a zenét, a hangszert.

Amikor tanítani kezdtem Székesfehérváron, bizony nem volt könnyű dolgunk. Heti huszonhét órát tartottunk, és egy gyerekre húsz vagy harminc perc jutott. Nagyon kegyetlen volt. Aztán Kaposvárra költöztünk és én elkezdtem tanítani Dombóváron. Megszülettek a gyerekeim. Az első három gyerek Kaposvárra érkezett, kettő pedig már Pécsre. Azóta pedig sokat változott a világ.

Váratlan fordulat: a hetényi gyerekek

Igazi fordulóponthoz volt, amikor kiköltöztünk Hosszúheténybe. Az volt a terv, hogy itt éljük majd csendes, nyugodt nyugdíjas éveinket. Előtte én csak városban tanítottam. Kezdtam Székesfehérváron, utána Dombóváron tanítottam, aztán Pécsen.

A pécsi kertvárosban volt egy másodállásom, besegítettem a hittan-oktatásba. A rendszerváltás után mindenki hittant akart tanulni, meg keresztelkedni szeretett volna, és az öreg papunknak elkélt a segítség. Én kezdetben csak a kislányomat kísértem a hittanra, aztán szívesen mentem magam is tanítani, vagy az irodába segíteni. Meg szép feladat volt a kántorizálás is. A költözés után jövök a templomba, hogy megnézzem magamnak a helyet. Egyszer csak egy kis ministráns gyerek utánam kiabál, hogy Ida néni, Ida néni! Te jó ég, tudja a nevem! A pap bácsi mondja, hogy legyen szíves visszajönni, szeretne beszélni magával. A hetényi papnak, Kövesi Ferencnek is elkélt a segítség. Ekkor ismerkedtem meg tulajdonképpen a hetényi gyerekekkel. És milyen jó érzés volt! Olyan kedvesek, nyitottak voltak! Megtanultam kicsit gitározni, hogy tudjam kísérni az énekeket. Hogy szerettek énekelni! Mondtam nekik, hogy nem lehet mindig énekelni, az anyagot is át kell venni. Erre mi volt a válasz? Akkor énekeljünk reggel, nulladik órában! November vége vagy december eleje lehetett, hóiharos idő. Gondoltam is, hogy ilyen

időben biztos nem megy oda senki, de ha már megígértem... és mit látok? Ott áll a szemerkélő hóesésben nyolc gyerek, aki énekelni akar! Egészen mások voltak, mint a városi gyerekekkel. Érdeklődők, kíváncsiak, motiváltak. És nem csupán a diákok, hanem a szülők is. A városban a szülők sokszor nem értek rá eljönni meghallgatni a gyerekeket. Itt pedig már az első karácsonyi koncertre eljöttek a szülők, rokonok is, mert érdekelte őket. Mert a hitoktatást a zongoratanítás követte az iskolában, majd Komlón is. Először csak három gyerekekkel, aztán tízzel, majd több diákom volt már, mint Pécsen. Mélyen átéreztem, hogy támogatják, megbecsülik, amit csinálok. Teljesült a titkos vágyam, taníthattam tovább. Így nem mentem igazából nyugdíjba.

Miért a zene?

Mert a zene az érdek nélküli szépet tanítja meg a gyerekeknek értékelni. Semmi érdeke nem fűződik hozzá, hogy szép zenét hallgat, szép zenét csinál. Ez olyan, mint mikor a földműves előkészíti a vetésre a talajt. Mert hiába szórják ki a magot a földbe, hogyha nincs fölászva, gereblyézve, betrágyázva. A zenetanítás is olyan, hogy a lelket előkészíti arra, hogy a szépet befogadják. Az érdek nélküli szépet. Hogy megtanulja élvezni, hogy szól valami a fülébe, és bizsereg a hátam. Arról is meg vagyok győződve, hogy azok a gyerekek, akik tanulnak zenét, a hitet is jobban befogadhatják. Egyszerűen megpuhul a lelkük.

Pelcz Kata

Szent László napi zarándoklat és családi nap

Hosszúhetény, Püspökszentlászló, püspökszentlászlói arborétum és kastély – ezekről a szavakról a következők jutnak eszembe: gyönyörű környezet, hagyomány, közösség. És ezek a szavak mondattá formálódnak június végén; zarándoklat Hosszúhetényből Püspökszentlászlóba.

En minden évben örömmel vegyes izgalommal várom ezt a napot! Nemcsak a napot, hanem az azt megelőző heteket, amikor megbeszéljük, hogy ki, hol és mikor tud segíteni a szervezésben, lebonyolításban, hogy ezt az ünnepet méltóképpen megélhessük. És persze reménykedem, hogy az időjárás kegyes lesz hozzánk, hogy minél több hívó előtt, a „legszebb templomban”, a virágzó püspökszentlászlói arborétumban, a szabad ég alatt tudjuk megtartani a szentmisét. Számomra – és remélem nem csak számomra – nagy varázsa van annak, hogy a Szent László kórus igényes zenei szolgálatát vendégművészek színesítik; madarak csicseregnek a lombok közül, lágy szellő borzolja a leveleket, talpunk alatt a selymes fű susog. Idén, hála Istennek, ebben a kegyben volt részünk, a színpadon

felállított oltárnál tudtuk megünnepelni ezt a szép napot.

A zarándoklat is gyönyörű napsütésben indult a hosszúhetényi templom előtt, Jánosiné Rajnai Virág vezetésével. A menetet, a szokásoknak megfelelően, a huszárok nyitották, őket a kereszt, a falu és a cserkészek zászlói, valamint a szépen felújított Szent László szobor követte, amit a közösség László nevű tagjai vittek, a hagyományoknak megfelelően. A szép idő sok zarándokot vonzott, mintegy 50 fővel indultunk, és az érintett utcákon még többen csatlakoztak. A tekintélyes létszámnak köszönhetően az imádságok és énekek gyönyörűen visszhangoztak a Petőfi utca végétől Püspökszentlászlóig nyújtózó lombalagútban. Derűsen, az ünnep lelkiségétől áthatva értük el az arborétumban lévő

színpadot, ahol azok a testvéreink vártak minket, megtöltve a padok nagy részét, akik nem tudták vállalni ezt a zárandoklatot.

A szentmisét Zsolt atya celebrálta. Megköszönte a szervezők, közreműködők áldozatos munkáját, majd a prédikációban Szent László királyunk töretlen hitét, az egyház feltétlen támogatását és az emberek felé irányuló nyitottságát méltatta.

A szentmise végeztével Püspökszentlászló Barátainak Egyesülete kaláccsal vendégelte meg a résztvevőket. A plébánián eközben elkészült a finom szürkemarha gulyás és szürkemarha pörkölt, amit a résztvevők jóízűen el is fogyasztottak, 1-2 pohár bor társaságában, vidám baráti beszélgetés mellett. Idén – Virág szervezésének köszönhetően – családi nappá bővült a zárandoklat és szentmise. Tartalmas, gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt hasznos, érdekes programok várták a résztvevőket. A Haramza testvérek lovagi bajvívással szórakoztatták a közönséget, Szegleti Orsi kézműveskedett a gyerekekkel, Dömény Anita népi hegedűje a legkisebbeknek szólt, s Tóth Andor adott hasznos tanácsokat az életmentésről, újraélesztésről.

Úgy gondolom, hogy aki ott volt idén, jövőre is ott lesz, mert egy lelkeséget, hagyományt és családi összetartozást ötvöző, jó hangulatú rendezvény részese lehetett, és élményekkel feltöltődve tért haza. Köszönet ezért mindenkinek a szervezésben, lebonyolításban nyújtott aktív közreműködésért, a híveknek a jelenlétéért, azért, hogy ezt számomra igazán különleges ünnepet idén is méltóképp ünnepelhettük meg! Remélem, még sok hasonlóan lesz részünk, így együtt!

Reinhardt László

Fotó: Tömör Balázs

Szent Tarzícíusz és Savio Szent Domonkos nyomában

A két gyermek szent életét követtük nyomon húsz hittanos kis diákkal a napközis táborunkban. A négy nap alatt sokat tanultunk a szentektől és próbáltunk a nyomukba lépni (több-kevesebb sikerrel). Volt erdőjáró akadálypálya, ahol mi is Tarzícíuszhoz hasonlóan keresztény testvéreinkhez igyekeztük eljuttatni a Szent Ostyát. De kipróbáltuk a magyarhertelendi strandot, a hetényi focipályát és a Csóka-kő oldalát is métázás és számháborúzás tekintetében. A plébánián újonnan felállított medencét is felavattuk. A sok nevetést és kacagást minden nap a reggeli ima előzte meg, ahol elcsendesülve, énekelve adtunk hálát az Úrnak és kértük az Ő áldását az előttünk álló napunkra. A gyerekek valóban önfeledten, békében és szeretetben töltötték el egymással és velünk ezt a pár napot.

Legyen érte köszönet mindenkinek, aki segített megteremteni ezt a hangulatot: a diákmisén szolgáló zenészeknek, Zsolt atyának, a segítő szülőknek, a kedves vendéglősöknek és nem utolsósorban pécsváradi hitoktató társamnak, Somogyi Bernadettnek!

Jánosiné Rajnai Virág

„Szent Ferenc továbbá – hűen a Szentíráshoz – azt javasolja, hogy a természetet olyan ragyogó könyvnek tartsuk, amelyen keresztül Isten beszél hozzánk, az ő szépségéből és jóságából tükröz vissza nekünk valamit: „A teremtmények nagyságából és szépségéből összehasonlítás útján meg lehet ismerni teremtetőjüket” (Bölcs 13,5), és [Isten] „örök hatalma és isteni mivolta a világ teremtetésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén felfogható” (Róm 1,20). Ezért kérte azt, hogy a kolostor kertjében mindig hagyjanak valamekkora műveletlen földdarabot, hogy vadon élő növények nőhessenek, hogy akik megcsodálják, magasztalják Istent, megannyi szépség alkotóját. A világ több megoldandó problémánál: örömteli misztérium, melyet ujjongó dicsérettel szemlélünk”

(Ferenc pápa, *Laudatio si'* 12)

Kincsek közt élünk

Hosszúhetény délkeleti előterében található a Nagymező-Aranyhegy Természetvédelmi Terület. Az itt lévő gyepfoltok és a közéjük ékelődő száraz erdőterületek szántóföldi gazdálkodásra gyenge termőképességük miatt igazából sohasem voltak alkalmasak. Viszonylagos háborítatlanságuk és az évszázadokon át folytatott területhasználat (legeltetés, szőlőművelés) tette lehetővé, hogy az itt előforduló növény és állatfajok hosszútávon menedéket és megfelelő életkörülményeket találjanak.

Agarkosbor (Völgyi Sándor)

A délies kitettségű és sekély termőtalajú gyepfoltok igen szabdaltan és mozaikosan maradtak fenn a művelt területek (szántók, szőlők, és gyümölcsösök) között. A terület alapközeete szerint két részre osztható. Az egyik rész, amelyhez az Arany-hegy tartozik, laza konglomerátum és homok. A Nagymező területe kemény fedőmárga és fedőhomokkő, azonban a rajta lévő talaj vastagsága sehol sem haladja meg a fél métert, ezért is volt kevésbé alkalmas szántóföldi művelésre.

Tájtörténet

A Nagymező déli előterében található egykori római villa az Aquincumtól (Óbuda) Sopiánéig (Pécs) vezető út közelében állhatott. A régészeti feltárások villa-gazdaságként említik, ahol a szőlő-művelésnek is bizonyosan nagy jelentősége volt. Később az egész térség Pécsváradi Apátság birtokainak része lehetett. Bár pontos leírások nem maradtak fent, az tudható, hogy az apátság birtokait szántók, legelők, erdők mozaikos hálózata alkotta. Fontos szerepe volt a délies lejtőkön a ma is jellemző szőlőművelésnek és gyümölcs-termesztésnek, erről árulkodik a védett területen fennmaradt egykori mandulás. A Szent István által alapított apátság monostorát a török közeledtére hagyták el a szerzetesek 1543-ban, akik többé nem költöztek ide vissza. A monostor hasonlóan

sok más egyházi épülethez szinte teljes egészében elpusztult a török hódítások idején. Sok pereskedés után helyreállt - igaz, csak 31 faluval - a pécsváradi uradalom, amelyet Mária Terézia 1778-ban a Budai Tudományegyetem, fönntartására rendelt Közalapítványi Uradalomként. A "népi demokráciában" egészen a rendszerváltásig jelentős részben termelőszövetkezeti (TSZ) művelésben volt, területét zömében juhokkal legeltették és a szőlőművelés is fennmaradt kis zártkertek formájában egészen a napjainkig. A terület védetté nyilvánítását követően (1996) jelentős részét a magyar állam vásárolta meg, hogy a természetvédelmi célból biztosítsa az élőhelyek hosszú távú megőrzését.

Az alig száz hektáros kis területen az Arany-hegy, a Nádasdi-hegy, a Nagy-mező, Illés-hegy és Hideg-hegy igazából csak kisebb dombok, a legmagasabb közülük is csak 342 m-es.

Atracélcincér (Bodó János)

Védett növényritkaságok

A Nagymező Arany-hegy Természetvédelmi Területen több mint harminc védett növényfaj fordul elő. Megtalálható itt a fokozottan védett *bánáti bazsarózsa*, a *majomkosbor*, a *fekete kökörcsin* és a *leánykökörcsin* is. Jellemző még a *vitézvirág* és bizonyos években több száz fő *agárkosborral* is találkozhatunk. Előfordul a *kőrislevelű nagy ezerjófű*, nagy számban a *tavaszi hérics* és az *egyvirágú gyöngyperje* is. A rétek jellemző védett növényei a *tarka nőszirm* és az *epergyöngyike*.

Majomkosbor (Völgyi Sándor)

Táplálékspecialista cincér

A védett *kék atracélból* is több száz fő virágzik. A faj jelentőségét növeli, hogy egy rovarfaj életében kulcsfontosságú szerepet játszik. Kizárólagos tápnövénye ugyanis a fokozottan védett *atracélcincérnek*. Ez az aprócska rovar nemcsak táplálkozás, hanem szaporodás terén is kötődik a *kék atracélhoz*: petéit a növény szárába rakja, ott fejlődnek ki a lárvái és nagy valószínűséggel a gyökerében bábozódik be.

Területkezelés, látogatás

Ahhoz, hogy a védett értékek hosszú távon fennmaradjanak, a terület megfelelő kezelése elengedhetetlen. Legeltetés hiányában rendszeres kaszálással történik a gyepterületek megőrzése, és legalább ilyen fontos a ligetes tisztásokkal tarkított erdőfoltok fenntartása, és a teljes záródás megakadályozása a cserjék visszaszorításával. Ezt a munkát évek óta végzi a terület kezelője Bodó János természetvédelmi őr irányításával.

Bánáti bazsarózsa (Rózsa Anita)

Az utóbbi években az itt található látványos botanikai értékek – elsősorban a *bánáti bazsarózsa* - miatt a Nagymező tavaszi időszakban kedvelt kirándulóhelyé vált. A terület szabadon látogatható, azonban nem árt felhívni a figyelmet a természetben való megfelelő viselkedésre, teremtett világunk megőrzése érdekében.

Závoczky Szabolcs

Mórickát megkéri az apja:

–Fiam, itt van ecset és festék, fessd le az ablakokat!

30 perc múlva jön is a kis lurkó.

–Apu, és a kereteket is?

Cserkészzet

Az elmúlt egy évben is nagyon sűrű volt a cserkészélet, és rengeteg élménnyel gazdagodhattunk.

Rögtön év elején, szeptemberben csapattunkból néhányan önkénteskedtünk a Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszuson. Az egész Kárpát-medencéből utazott több száz cserkész Budapestre, hogy ezen a hatalmas ünnepségen szolgálhassunk. Éltre szóló élményekkel gazdagodtunk az egy hét alatt.

Októberben a kiscserkészeknek szerveztünk kirándulást.

Még ebben a hónapban hívták meg a csapatot egy esküvőre is.

Az elmúlt évekhez hasonlóan, ősszel is koszorúztunk az 1956-os ünnepségen.

Az őszi szünetben két napos portyát tartottunk a fiú és a lány rajnak is.

A vírushelyzet miatt a karácsonyozás kicsit rendhagyó módon valósult meg, ugyanis nem a megszokott módon, hanem egy kirándulás keretei között ünnepeltünk.

Az adventi időszakban a rászorulókról sem feledkeztünk meg, bekapcsolódtunk mi is a cipősdoboz akcióba.

Januárban Püspökszentlászlón tartottuk a kerületi regös napokat. Gazdagíthattuk a népdal és néptánc ismeretünket,

lehetett barantázni is,

kézműveskedésre,

és fánk sütésre is volt lehetőség.

A farsangot is megünnepeltük egy péntek délután.

Március elején bekapcsolódtunk a HOTE által szervezett szemétszedő túrába.

A nemzeti ünnep szabadnapját kihasználva a lányraj kirándulással kezdte a tavaszt.

Húsvét hétfőn a délelőtti locsolást az esti cserkészbál tetőzte meg, négy cserkészcsapat részvételével.

Április 24-én, Szent György napon, a cserkészek védőszentjének ünnepén, megújítottuk a fogadalmunkat.

Május utolsó hétvégéjén Pécsváradon portyázott a csapat, vasárnap pedig a gyereknapon segítettünk, és vettünk részt.

A kiscserkészeknek nyár elején tartottuk az öt napos tanyázást.

A nyár tetőpontja pedig a kerületi nagytábor volt, ahol három megyéből gyűlt össze 900 cserkész táborozni, hogy együtt tölthessünk tíz napot az erdőben.

*Jánosi Emőke
Fotó: Nyisztor Álmos*

– Képzeld, komám, amíg éjjel a kocsmában iszogattunk, betörték hozzánk.
– És mit vittek el?
– Csak a betörőt a kórházba.
– Hogyhogy?
– Az asszony azt hitte, hogy én megyek haza.

Nyári lazaság

Ennénk valami édeset. Ránézek a tűzhelyre. Kinek van kedves bekapcsolni ilyen melegben? Na jó, kicsit mégis be kell majd kapcsolni. De senki ne aggódjon, benne van az ígéret: ebből valami hűvös fog kifőni.

A mentás citromfűszörp hozzávalói:

1 liter víz, 1 db citrom

1 csokor menta

1 csokor citromfű

25 g citromsav

1 kg cukor

A mennyiség tetszés szerint sokszorozható, érdemes legalább duplázni.

Elkészítése: bár nagyon egyszerű a recept, de azért egy napot kell majd várni, mire belekortyolhatunk az italba. A citromfűvet, a mentát és a karikára vágott citromot felöntjük a vízzel, egy egész napig állni hagyjuk. Másnap hozzáadjuk a cukrot és a citromsavat, majd kb. negyedóraig forraljuk. Leszűrjük, üvegbe töltjük, és száraz dunsztban – például egy kosárban, takarók között – kihűtjük.

Kész a szörp, de kellene még valami nyári finomság, lehetőleg öt perc alatt. Jöjjön a biztos nyári nyertes, a **vaníliafagyi tökmagolajjal és forró, pirított tökmaggal**. Először egy kerti partin ettem ebből a pofonegyszerű, s rafinált desszertből, s azóta nagy kedvenc.

Hozzávalók adagonként:

2-3 gombóc vaníliafagyi

1-1,5 evőkanál tökmag

1 evőkanál tökmagolaj

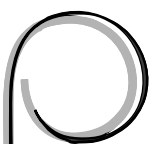
Elkészítése: a vásárláson kívül egyetlen dolgunk van, hogy száraz serpenyőben megpirítsuk a tökmagot. Közepes lángon kevergetjük, s várjuk, hogy elkezdenek pattogni a magok. Közben tálkába szedjük a fagyit, meglocsoljuk a tökmagolajjal. Akkor a legfinomabb, ha melegen kerülnek a fagyira a pirított szemek.

Az a pár perc a tűzhely mellett mindenképpen megéri, hogy a nyár az asztalra kerüljön.

Jóízű nyárestét!

Pelcz Kata

Közérdekű információk

Elérhetőségek

Plébános: Ft. Bartha Zsolt

Hivatali ügyintézés:

Telefonon: +36 30 967 8772

E-mail:

hosszuheteney.plebania@gmail.com

Szertartások rendje a plébánia területén

Vasárnaponként

Pécs -Hirden 8:00 órakor,

Bogádon 9:30 órakor,

Hosszúhetényben 11:00 órakor.

A többi településen:

Vasason minden hónap második vasárnapját megelőző szombaton 17:00 órakor

Somogyban minden hónap negyedik vasárnapját megelőző szombaton 17:00 órakor

Romonyán minden hónap első szombatján 17:00-kor

Ellenden minden hónap első szombatján 18:00 órakor

Augusztus folyamán Ellenden és Romonyán alkalmanként igeliturgia lesz.

Kisújványán legközelebb az Üveges Hétvégén, augusztus 13-án szombaton 11:00 órakor lesz szentmise.

Szent István király ünnepe, kenyérszentelés

Hosszúhetényben augusztus 20-án, szombaton 18:00 órakor lesz.

Egyházközségi hozzájárulás

Továbbra is várjuk a Kedves Hívek egyházi hozzájárulásait, adományait.

Számlaszám: 50800111-15566609

Bank: Takarékbank

Számlatulajdonos:

Hosszúhetényi Római Katolikus Plébánia közleménybe: "egyházi adó"

Az ausztrál farmer egy vödörrel a kezében elindul a közeli gyümölcsösébe, az útja egy tavacska mellett visz el. Arra lesz figyelmes, hogy a tóban három meztelen fiatal nő fürdik, a ruháik szétdobálva a parton. A lányok észreveszik és kikiabálnak neki:

– Ne leskelődjön, addig úgysem megyünk ki a vízből, amíg el nem megy innen!

A farmer egy kicsit felemeli a vödröt és visszakiált:

– Nem leskelődni akartam, a krokodilt jöttem megetetni!

Szerkesztők:

Herbert Tamás, Lieberné Éliás Ágnes
Pelcz Kata, Reinhardt László
Varga Szabolcs, Závoczky Szabolcs